

Het Wachthuis - Inge Nicole Bak

Op 4 mei j.l. presenteerde Inge Nicole Bak haar nieuwe boek *Het Wachthuis* in Amsterdam aan het lezerspubliek. Het is haar tweede roman. De eerste (*Zon in het Haar*) verscheen in 2004.

Inge is moeder van twee zoons. De oudste (11) heeft blond haar en blauwe ogen. De jongste (8) heeft kroeshaar en bruine ogen. Hij is in Ethiopië geboren en bracht er zijn eerste levensjaar door.

Inge en ik ontmoetten elkaar via Stichting Afrika. Zij schreef een stuk voor DUET en ik belde haar als redacteur om er iets over te vragen. We kletsten alsof we elkaar al jaren kenden en zo voelt dat nog steeds. Haar jongste en mijn oudste zoon zaten tegelijkertijd in hetzelfde Ethiopische weeshuis. Dat maakt het extra bijzonder. We hebben hetzelfde gezien, gehoord, gevoeld en geroken.

Op een zonnige dag in mei zoek ik Inge op om over haar boek te praten en vertelt ze mij wat ze er graag over kwijt wil aan de lezers van DUET.

Allereerst vertelt Inge dat dit boek (dat over adoptie gaat) geen ego-document is. Het verhaal staat weliswaar heel dichtbij haar maar het is fictief.

Inge begon aan *Het Wachthuis* omdat ze het ontbrekende deel van haar zoons leven wilde invullen.

Bij het voorstel hoor je wat er over je kind bekend is en als je geluk hebt, hoor je iets over zijn of haar achtergrond. Bij Inge's zoon was er niets dan een vindplaats bekend. Hoe was zijn leven voor hij daar werd neergelegd? Wie zorgde er voor hem? Wie was zijn moeder? En wat bewoog haar afstand van haar zoon te doen? Zou ze nog in leven zijn? En als ze nog leeft, hoe gaat het nu met haar?

Het Wachthuis begint in Addis Ababa waar de hoogzwanger Konjit zich voortsleept op zoek naar een beschutte plek voor het baren van haar kind. Als op straat de vliezen breken, neemt een onbekende marktvrouw haar mee naar huis om zo hulp te bieden bij de geboorte van een zoon. Enkele dagen later wordt de jongen te vondeling gelegd langs het pad naar de kerk. Konjit heeft AIDS en overlijdt kort na de bevalling.

Inge beschrijft het leven van Konjit voor ze zwanger werd en haar keuze om het kind niet te houden. Haar verhaal kruipt in je porieën en laat je niet los. Het is het verhaal van vele moeders in Ethiopië. Een verhaal dat mij aangrijpt omdat het het verhaal van de moeder van ieder adoptiekind zou kunnen zijn. Omdat het invult waar ik ook naar heb gezocht. Een achtergrond, een beweegreden, een verleden.

Inge en haar jongste zoon

De baby van Konjit, door de politieagent die hem vindt Kokeb (ster) genoemd, ligt in het weeshuis een jaar lang in een bedje met dichte wanden. Elke dag ziet hij handen die hem voeden. Gezichten ziet hij nooit. Opgetild en aangeraakt wordt hij ook niet. Inge schrijft vanuit Kokeb. Kruipt in het kind. Dat is een bijzonder emotionele ervaring. Je voelt zijn eenzaamheid, de leegte, de dagen die zich aaneen rijgen en ook de blijdschap als hij door een dokter voor een onderzoek uit zijn bedje wordt gehaald.

Inge kruipt ook in de adoptieouders. Immers, ze is zelf (adoptie)moeder en schrijft heel herkenbaar over wachten, de papierwinkel, de emoties en de reacties van andere mensen op adoptieplannen. In het boek wachten Mara en Eli op een adoptiekind uit Ethiopië. Ze krijgen een voorstel van een dochter maar het wachten duurt nog lang. De rechterlijke papieren blijven uit omdat gedurende de zomer de Ethiopische rechtbanken gesloten zijn. Op een ochtend komt Mara na een slechte nacht beneden en treft haar man aan met de hoorn van de telefoon in zijn hand. Slecht nieuws van de adoptiestichting ...

Het Wachthuis speelt zich voor een groot deel in Ethiopië af. Afwisselend lees je over het kind, de geboortemoeder en de adoptieouders. Mensen die in Ethiopië zijn geweest, zullen veel herkennen! Niet alleen in hoe Inge de week in Addis Ababa beschrijft als Kokeb wordt opgehaald, maar ook in de beschrijvingen van alles eromheen. Gevoelens, gedachten.

Het eerste jaar van een kind is ontzettend belangrijk. Babytjes hebben behalve eten ook aanraking en aandacht nodig. Wat nou als je alleen te eten krijgt en de rest moet missen? Wat doet dat met je? Kun je dan nog normaal functioneren als je ouder wordt? Is het wel goed om een kind dat beschadigd is, ter adoptie aan te bieden? Kan het zich nog hechten? Kunnen adoptieouders een beschadigd kind geven wat het nodig heeft? Wanneer vraag je om hulp als je de situatie niet meer aankunt? Hoe blijf je zelf overeind? Adoptie roept vragen op. Heel veel vragen. Al die vragen hebben dit boek opgeleverd. Ga het lezen, het is prachtig!

Sonja van Arem-van Santen

naschrift:

Inges Ethiopische zoon is ter observatie in een kinder-kliniek opgenomen en wordt in de toekomst wellicht blijvend uit huis geplaatst. In zijn babytijd is hij beschadigd door ondervoeding en emotionele verwaarlozing.

Het Wachthuis

Inge Nicole Bak

Uitgeverij

In De Knipscheer

ISBN 978-906265-627-1

Prijs: 15,90

Te bestellen via de boekhandel en internet (o.a. bol.com)

www.ingebak.nl

Leesfragment

In de stilte lagen zes of zeven baby's. Mijn langzame passen werden geschaduwd. Iets trok mij naar omlaag. Ik hurkte neer voor een plastic wasteil. Een klein baasje met een handdoekrol in zijn rug keek naar me op. Hij had me met zijn ogen die me volgden naar beneden gehaald. Zijn handjes vonden steun aan de randen. Hij leek in een roeibootje over het gladde zeil te varen. Greep mijn vingers vast om zijn gezichtje tegen mijn hand te laten vallen. Zijn zachte tongetje draaide rondjes op de huid. Hij liefkoosde met warm babyspeeksel mijn strak gespannen vel. Ik keek omhoog en fluisterde in onverstaaanbaar Engels iets tegen de muur. Ik wilde niet huilen. De directrice van het tehuis zou me niet begrijpen. Dit ventje werd immers geadopteerd door een Zweeds echtpaar. Hij was jonger dan Kokeb, een maand of negen, maar kon al een beetje zitten. Zijn hoofdje stond fier rechtop en dat brak mij open. Dat onbekende babyjongetje dat mij voor een moment opzoekt. Ik wilde hem meenemen. Haar ook. Het kaalgeschoren peutertje met de flaporen. Schraal en verlegen zat ze met knokige knietjes in een verkleurd jurkje op de grond. Haar bolletje roodbruin van jodium. Toen we naar buiten gingen, met al de oudere kinderen op de hielen, nam ik haar op schoot. De jongens voetbalden met een prop en ik zat met haar op een tree van de buitentrap. Ze droeg geen onderbroekje. Ik zong Hollandse kinderliedjes over schaapjes en koude winters in de warme middagzon. Even was mijn knie van het meisje, was het meisje van mijn knie.

Op dat moment besefte ik nog niet wat ik aan het doen was. Namelijk mijn liefde verspreiden. Ik durfde me niet enkel en alleen aan Kokeb te hechten. Zijn grauwe huid omsloot als een poreuze hoes de broeierige dood. Onbewust zocht ik naar andere kinderen.